

Hebreeën 6

1a Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene

Laten we daarom van de melk over gaan op de juiste vaste spijs, om zo op te kunnen groeien van kind naar jongeling en van jongeling naar volwassene.

1b.... zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God, 2a Van een leer van dopen en van oplegging der handen,

Het fundament: de bekering, een leer van dopen, namelijk het onderwijs dat hoort bij de waterdoop en de Geestesdoop.

De oplegging van handen zoals Paulus deed in Hand. 19:6 waar staat: "en toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de heilige Geest over hen, en zij

spraken in tongen en profeteerden."

Of in een ander geval de handoplegging zoals bij de aanstelling van de zeven mannen, waaronder Stefanus (Hand. 6:6). Zie ook Hand. 8:18 en 2 Tim. 1:6.

Bekering van dode werken ... dode werken zijn werken om het geweten te bevredigen in plaats van daarmee de levende God te dienen (Hb. 9:14). Bijvoorbeeld: "ik doe maar iets in de collecte want het staat anders zo raar als ik er niets in doe."

2b van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel.

Het spreken daarover behoort ook nog bij het fundament. Iedere gelovige dient kennis te hebben of kennis bijgebracht te worden van deze fundamentele waarheden.

3 En dat zullen wij doen, indien God het vergunt.

Ons richten op het volkomene is immers alleen maar goed mogelijk, voor wie kennis heeft gekregen van de weg daarheen, en dat is de nieuwe en levende weg, die Jezus ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is zijn vlees (Hb. 10:20).

4 Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht zijn geweest, van de hemelse gave genoten hebben en deel gekregen hebben aan de Heilige Geest,

5 En het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben.

In deze verzen wordt gesproken over de rijkdom aan woord en Geest, waaraan de gelovige deel krijgt.

6 En daarna afgefallen zijn, weder opnieuw tot bekering te brengen, daar zij wat hen betreft de Zoon van God opnieuw kruisigen en tot een bespotting maken.

Als men afvalt op zo'n manier, dat vergeving niet meer mogelijk is, dan heeft het zondigen een diepte gekregen, zoals die bij de duivel.

Men valt af van God en komt daardoor los van God. Men heeft – zoals bij de duivel – totaal geen verbinding meer met Hem. Dan is de verlichting geweken en waar het licht verdwijnt, wordt het duister.

7 Want de grond, die de regen, welke er telkens op valt, indrinkt en gewas voortbrengt, geschikt voor hen, ter wille van wie hij ook bewerkt wordt, ontvangt zegen van God.

De gelovige wordt hier uitgebeeld als een akker, die gewas voort brengt. Voor groei is zon en regen nodig: woord en Geest in een dorstig hart.

Geschikt gewas zijn de deugden van Christus, de vrucht van de Geest. En de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid,

zachtmoedigheid enz. (Gal. 5:22).

8 Doch als hij doornen en distelen draagt, is hij ondeugdelijk en niet ver van de vervloeking, die uitloopt op verbranding.

Doornen en distelen zijn de werken van het vlees, zoals toverij en hoererijs, dronkenschap en brasserijen en dergelijke, en wie dergelijke dingen bedrijven, zullen het koninkrijk Gods niet beërven (Gal. 5:19/21).

Men is dan "ondeugdelijk" geworden en dat wil zeggen: zonder de deugden van Christus. Die weg leidt naar het verderf.

9 Maar wat u betreft, geliefden, ook al spreken wij zo, wij zijn overtuigd van iets beters, waaraan uw heil hangt.

Ook al spreken de broeders zo in deze brief aan de Hebreeën: met indringende en waarschuwendende woorden, ze worden nog steeds "geliefden" genoemd en ze zijn

er van overtuigd, dat het men hen die kant niet zal op gaan.

Nee, ze zijn overtuigd van een positieve ontwikkeling: van "iets beters, waaraan hun heil hangt". Dat "iets beters" hangt samen met "hun heil". Het heil dat verkondigd is door de Heere en door de apostelen. Het heil om deel te krijgen aan de deugden van Christus, aan de goddelijke natuur, zoals Petrus het noemt in zijn 2^e brief.

Heerlijke woorden na indringende vermaningen: Geliefden! Wij zijn er van overtuigd dat het met jullie de positieve kant op gaat!

10 Want God is niet onrechtvaardig, dat Hij uw werk zou vergeten en de liefde, die gij voor zijn naam getoond hebt door de diensten, welke gij de heiligen bewezen hebt en nog bewijst.

God is niet onrechtvaardig. Hij ziet of wij met onze woorden en werken Hem dienen (Col. 3:17) en Hij vergeet dat niet.

En Hij ziet de liefde die wij voor zijn naam tonen door de diensten, die wij aan de heiligen bewezen hebben of nog bewijzen, zoals ook Jezus zegt in Mt. 25:40

Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.

11 Maar het is onze begeerte, dat ieder uwer dezelfde ijver blijve betonen tot de verwezenlijking der hoop tot het einde toe.

Hier worden de Hebreëen weer tot ijver aangespoord tot het volgende gerealiseerd zal worden in hun leven, namelijk "de verwezenlijking der hoop" en wel "tot het einde toe".

Verwezenlijking wil zeggen dat het werkelijkheid gaat worden. En wat is dan die hoop? Zij wordt genoemd in de verzen 18b t/m 20 waar gesproken wordt van een soort wedloop, die Jezus als Voorloper is gegaan.

Dat Hij daar een "Voorloper" genoemd wordt, wil zeggen dat Hij als eerste die weg is gegaan en heeft gebaand met de bedoeling dat wij Hem daarin gaan volgen. Die hoop reikt tot binnen het voorhangsel en het voorhangsel is het beeld van het vlees.

Om dit goed te kunnen begrijpen lezen we in Hb. 10:20 over een "nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees".

Een weg die "ingewijd" is door Jezus als "Voorloper". Een weg die gaat door het vlees. Een weg die uitkomt in het heiligdom zoals de Hogepriester niet via het voorhangsel daarin kon komen.

Dat voorhangsel schoof Jezus niet op zij, maar daar heeft Hij een weg door heen gebaand. Het heeft te maken met Zijn vlees wat ook ons vlees is.

In het leven van alledag baande Jezus deze weg. Als Hij

gescholden werd, schold Hij niet terug en als Hij leed, dreigde Hij niet.

Door zó te reageren, baande Hij – door deze nieuwe manier van reageren - een nieuwe en levende weg als Voorloper door het vlees. En toen Hij het einde had bereikt, scheurde het voorhangsel, van boven naar beneden.

12 Opdat gij niet traag wordt, maar navolgers moogt zijn van hen, die door geloof en geduld de beloften beërven.

Om die hoop te kunnen verwezenlijken is nodig: geloofsijver en geduld. Niet alleen geloof maar ook geduld. Ook Abraham moest geloof en geduld oefenen tot Izaäk geboren werd.

13 Want toen God aan Abraham zijn belofte deed, zwoer Hij, omdat Hij bij niemand hoger kon zweren, bij Zichzelf,

14 Zeggende: Voorzeker zal Ik u zegenen en zekerlijk u

vermeerderen. 15 En zo, door geduld te oefenen, heeft deze het beloofde verkregen.

Abraham verloor het geloof en de moed niet ondanks dat hij merkte dat zijn lichaam verstorven was. En Sara's moederschoot was ook verstorven (Rom. 4:19/22).

16 Want mensen zweren bij wie hoger is, en de eed dient hun tot bekrachtiging, als einde van alle tegenspraak.

17 Daarom heeft God, toen Hij des te nadrukkelijker aan de erfgenamen der belofte het onveranderlijke van zijn raad wilde doen blijken, Zich onder ede verbonden.

Wij worden hier "de erfgenamen der belofte" genoemd en het geloof en het geduld van Abraham wordt ons hier ter navolging gesteld.

18 Opdat door twee onveranderlijke dingen, waarbij het onmogelijk is, dat God liegen zou, wij, die tot Hem de

toevlucht genomen hebben, een krachtige aansporing zouden hebben om de hoop te grijpen, die voor ons ligt.

Twee onveranderlijke dingen: (1) God beloofde Abraham een zoon en zwoer bij Zichzelf dat dit zou gebeuren, hoewel Abraham vele jaren op de vervulling van die belofte heeft moeten wachten. (2) Het andere onveranderlijke is, dat God niet liegen kan.

Hierin ligt voor ons een krachtige aansporing om de hoop te grijpen, dat wij het einde van die weg, die Jezus als Voorloper door het voorhangsel - dat is zijn vlees - gebaad heeft, door geloof en geduld zullen bereiken.

Daarvoor zullen wij met betoon van alle ijver door het geloof de deugd schragen (2 Petrus 1:5).

Deze weg is een ontwikkeling in- en een toename van de deugden van Christus, de vrucht van de Geest, de goddelijke natuur.

19 Haar hebben wij als een anker der ziel, dat veilig en vast is, en dat reikt tot binnen het voorhangsel,

De sterke tros waaraan het anker der hoop verbonden is, gaat – zoals vers 19 het zo mooi in enthousiaste scheepstaal uitbeeldt - uit van de ziel van ons levensschip en is uitgeworpen als een veilig en vast anker, dat reikt tot binnen het voorhangsel.

20 Waarheen Jezus voor ons als voorloper is binnengegaan naar de ordening van Melchisedek hogepriester geworden in eeuwigheid.

Let wel op het woord "voorloper". Wij mogen Hem op deze gebaande weg volgen. God is getrouw, zijn beloften falen niet.

Wij mogen navolgers zijn van hen, die door geloof én geduld het beloofde hebben verkregen.

Geprezen zij onze hemelse hogepriester Jezus Christus, die ons volkomen gelukkig kan maken, daar Hij altijd leeft om voor ons te pleiten (Hb. 7:24).

Priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek. Over Melchisedek meer in het volgende hoofdstuk.